

Vyznání pumpařovo

Fešáci

Rychlostí tak akorát, abych nenatlouk' si hubu
šinu si to na sraz veterán car clubu.
Doprovázen slečnou a zelenou vlnou,
stavím u čerpadla, abych si dal plnou.
Bylo fajn.

Pumpař jenom mrknul jak nám to dneska sluší
pak mu, ale drobec zčervenaly uši.
Říká hlasem zasněným a víčka se mu chvěla,
to co ti teď povím, tak to je pravda celá.
Jó, to mi věř.

Taky jsem ji míval, jsou to ale léta,
tenkrát bych ji nedal za všechno zlato světa.
Měla skvělou kastli a bytelný šasi,
jako dneska vidím jak si to se mnou hasí.

Vobutí bylo super a lak vždy jedničkovej
že ty co jsou dneska, tak s tím se klidně schovej.
Polstrování měkký a ta jemná kůže,
že mně ještě dneska fantas chytit může.

Když jsi jen tak lechtal tak frněla jak štěně
jináč to byl nářez jak při velký ceně.
Jeden háček měla - moc velká spotřeba
tak jsem se ji zbavil, abych měl na chleba.
Víš, ach jo.

Dojalo mně pumpařovo vyznání tak barvitě,
že jsem cinknul klíčkama vod té káry letité.
A říkám, kámo, že jsem dobrák a že jsou ty svátky
tak nastartuj a projed' se za město a zpátky.

Tu se pumpař zarazil až mu kasírtaška spadla
a pravil hlasem změněným tak jako vod divadla.
Já nemyslím to fáro - dobrotivý nebe,
já myslím tu buchtu co máš vedle sebe.
Víš, tak čau.